

сили разгеворѣтъ прѣстанѣ. Слѣдѣ малко едно помѣлаваніе,

— Господине, мирече г-жа Ларокъ съ единѣ състрадателенѣ гласѣ, не трѣба да се довѣрѣватѣ на кого какѣ се случи.

— Да се довѣрѣвамѣ ли, г-же? Не ви разбирамѣ; защото, освѣнѣ г-жѣ Порое, никой другѣ тука не е чулѣ нито единѣ думѣ повѣрителнѣ отѣ устата ми.

— Горкана си! извыка, искамѣ да го вѣрвамѣ вѣрвамѣ го но не стига само това.

И понеже се завърнѣ г-жа Елуенѣ нѣй млѣкнѣхми.

На утрѣшнѣйтъ денѣ, сирѣчь вѣчера, трѣгнѣхѣ съ конѣ рано да идѣ да се намѣриѣ на едно мѣсто гдѣто имахѣ да сѣкѣтъ дръви. Часѣтъ кѣдѣ чѣтыри при-вѣчерѣ, като се вращахѣ, намѣрихѣ се внезапно спрямо г-жѣ Маргаритѣ. А когато се приготвяхѣ да ѣ поздравѣ и да си заминѣ, тя спрѣ конѣ си и, — Прѣкрасенѣ денѣ, господине, ми рече:

— Прѣкрасенѣ, господже. На расходѣ ли ще идете?

— Ей. Не искамѣ да изгубѣ послѣднѣтъ дни на независимостѣ-тъ си, и тичамѣ; а може да тичамѣ повече отѣ колкото трѣба, защото съмѣ съвсѣмѣ сама Алѣнѣ си имаше работѣ . . . Мервенѣ е хромѣ . . . Искате ли да го замѣните?